

[Poul Møller.]

og fremmest sammen med pristalsproblemerne, som ikke på anden måde kunne finde deres løsning i forligsforhandlingerne.

Da det er blevet moderne, at andre, der har deltaget i forliget, kritiserer det, vil jeg sige — som jeg også sagde ved anden behandling — at den pristalsløsning, der blev fundet, naturligvis ikke var den bedste efter vor opfattelse.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger om sit syn på forskellige forhold, løst og fast, som han ville have statsrevisorerne til at tage sig af, men det ærede medlem understregede samtidig meget stærkt nødvendigheden af en skarp adskillelse af bevillingsmyndighed og administration. Denne skarpe adskillelse ville imidlertid blive udvisket, hvis statsrevisionen påtog sig den opgave at lede administrationen. Det er ikke vor sag, når bevillingsmyndigheden har bevilget et beløb til et bestemt formål, så at fortælle ministrene, hvordan de skal anvende det; det er administrationens opgave. Og det er dette, som vel har skabt visse vanskeligheder mellem det ærede medlems opfattelse af statsrevisionens opgave og den øvrige statsrevisions syn på tingene. Vor opgave i revisionen i forhold til bevillingsmyndigheden er at påse, at de bevillinger, der gives, overholdes, og at pengene selvfølgelig også anvendes på forsvarlig måde. Men det er ikke vor opgave i statsrevisionen at give råd og tilkalde ministre for at fortælle dem, hvordan de skal administrere. Dertil har man andre organer, og dertil har man denne sal.

Jeg er i princippet ikke uenig med det ærede medlem i hans syn på jordbesiddelserne. Jeg rejste i mit første indlæg spørgsmålet, om statens og om offentlige jordarealer skulle udbydes til salg og anvendes til byggeri, således at de ikke lå hen, men var med til at forøge udbuddet af grunde.

Derefter vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. K. B. Andersen, at der for os alle, som har overværet denne debat, har været en klar sondring imellem den stemmeføring og tone, det ærede medlem anvendte som sit partis nye politiske ordfører, og så den, statsministeren anvendte som regeringens ordfører. Vi har bl. a. alle kunnet mærke, at mens statsministeren — for at bruge et maritimt udtryk — forsøgte at komme på

klodshold af oppositionen, så foretrak det ærede medlem at komme på skudhold af oppositionen. Det er derfor mit ønske — på samme måde som det ærede medlem fremsatte et ønske til det ærede medlem hr. Erik Eriksen — at socialdemokratiet må bevare den nye ordfører længe, for det vil minde os om, at socialdemokratiet, det er noget andet end det, den højtærede statsminister giver udtryk for, og det vil måske også minde den højtærede statsminister om den risiko, der er forbundet for ministren med sejlads henimod oppositionen.

Det ærede medlem talte om Seinens broer, og det har jeg såmænd ikke noget imod, og jeg har heller ikke noget imod at tale om Anatole France. Men jeg forstår egentlig ikke, hvad Seinens broer kommer denne debat ved, og jeg forstod slet ikke, hvordan oppositionen til højre her i salen kunne angribes for tilstandene under Seinens broer eller for det, som det ærede medlem billedligt ville udtrykke med denne tilstand. Det er jo ikke os, der har haft indflydelse i de sidste mange år på, hvem der skulle ligge eller ikke ligge under broerne.

Det ærede medlem var meget villig til — og her tog han også trekantregeringen med, og jeg håber, retsforbundet på det forestående landsmøde vil huske på denne hilsen som tak for indsats, for dåden, der førte til døden — at give hele æren til regeringen og til det politiske flertal, der har været i denne periode. Jeg tror, det ærede medlem vil vide, at med æren følger ansvaret og skylden, og hvis man har æren for denne udvikling, må man jo også bære ansvaret, ret ensomt, for de ting, der er slået fejl. Jeg nævner nogle af problemerne: rentepolitikken, valutapolitikken, omkostningspolitikken, hele den situation, vi står i. Har man alene æren for den gode side af den økonomiske udvikling — hvad jeg nu tror er noget overdrevet — så bærer man også et tungt ansvar for den situation, vi befinder os i.

Det ærede medlem hr. Helge Larsen gjorde sig lystig — hvis man kan bruge den vending om det ærede medlems indlæg — over vor stilling til popradioen og mente, at den var sådan lidt hyklerisk, forstod jeg, for når vi havde været inde på at forsvare eksistensen af Radio Mercur, som naturligvis — det indrømmer jeg — var en popradio, hvordan kunne vi så have noget imod, at